

ROMANIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA NR.

Ședința publică de la noiembrie 2010

Președinte

Grefier

Pe rol, pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta SC SRL – prin adm. , cu sediul în municipiul Suceava, str. , nr. , bl. , sc. , ap. , județul Suceava, însoțită de lichidator judiciar Cabinet de Insolvență , cu sediul în aceeași localitate, str. nr. , bl.H. , sc. , ap.1, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, str. județul Suceava.

Dezbaterile cauzei au avut loc în ședința publică din data de 1 noiembrie 2010, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre și când, în vederea depunerii de concluzii scrise, pronunțarea s-a amânat pentru data de 8 noiembrie 2010.

După deliberare,

CURTEA :

Asupra cauzei de față, constată:

Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC SRL Suceava a solicitat în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava:

- anularea Deciziei nr. din 28.08.2009 prin care pârâta a respins contestația sa formulată împotriva Deciziei de impunere nr. din 29.02.2008 (pentru suma de lei obligație suplimentară de plată);

- anularea în parte a Deciziei nr. prin care i s-au stabilit obligații fiscale suplimentare;

- anularea în parte a Raportului de inspecție fiscală nr. din 3.03.2008 a Administrației Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii Suceava.

În motivarea acțiunii, reclamanta a precizat că prin Decizia nr. din 29.02.2008 a D.G.F.P. Suceava fundamentată pe Raportul de inspecție fiscală nr. din 3.03.2008 a Administrației Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii Suceava din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Suceava, a fost impusă suplimentare la plata sumei de lei obligații fiscale reprezentând: lei impozit pe profit; lei

majorări de întârziere eferente impozitului pe profit; lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit.

Reclamanta a învederat instanței că impozitul pe profit calculat în sarcina sa și accesoriile la acesta (majorări și penalități de întârziere) nu sunt datorate de ea, actele administrativ fiscale atacate fiind profund nelegale, deoarece:

Reclamanta este societate producătoare de încălțăminte în regim de perfecționare activă și a încheiat cu partenerii externi SC „SRL” și Verona din Italia, contracte conform cărora ea va produce încălțăminte cu materia primă a acestora, iar aceștia îi vor asigura piața de desfacere. Deoarece aceste relații contractuale au fost intermediare pentru reclamantă de societățile :

contracte, reclamanta plătește acestor societăți un comision stabilit contractual ca și procent din totalul vânzărilor făcute, suma achitată cu acest titlu – lei (pentru perioada 1.04.2005 – 30.09.2007) fiind astfel o cheltuială deductibilă pentru care nu se plătește impozit suplimentar pe profit și nu nedeductibilă așa cum nelegal pârâta a stabilit prin actele fiscale contestate.

În drept, reclamanta a invocat prev. art. 21 alin.1 Cod fiscal.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus înscrisurile de la filele 4-34 dosar și a solicitat proba științifică cu expertiza judiciar contabilă.

Pârâta prin întâmpinarea depusă a invocat excepția inadmisibilității capătului de cerere vizând anularea Raportului de inspecție fiscală care nu are caracterul unui act administrativ. Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată și menținerea actelor administrativ fiscale emise – argumentele de ordin legal de la baza acestora fiind repetate (f.38-42 dosar) în întâmpinare.

În principal însă, pârâta a invocat pertinența în în cauză a disp. art.21 al.4 din Legea nr.571/2003 și a susținut că disp.art.7 pct.14 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal nu-i sunt aplicabile reclamantei care nu are încheiate contracte tip „franciză” pentru a putea beneficia de regimul juridic al acestui sistem de comercializare, astfel cum acesta este definit prin art.1 lit.a,b din O.G. nr.52/1992.

Mai mult decât atât, pârâta a precizat că în conformitate cu clauzele contractuale din contractele încheiate de reclamantă cu firmele externe reclamanta are calitatea de „agent” al acestora, ea fiind cea care încasează comision pentru acest gen de colaborare și nu aceste societăți externe.

În dovedirea susținerilor sale, pârâta a depus contractele reclamantei cu partenerii externi (f.62-64) și practică judiciară în materie (f.65-71 dosar).

Examinând cauza de față, instanța:

Cu referire la excepția inadmisibilității invocată de pârâtă privind capătul de cerere din acțiune vizând anularea Raportului de inspecție fiscală, conform art.137 ind.1 Cod pr.civilă, instanța o va respinge ca neîntemeiată.

Raportul de inspecție fiscală face legal obiectul analizei instanței de contencios administrativ, prin prisma caracterului său de act subsecvent

deciziei de impune contestate, decizie care este în speță actul administrativ atacat – astfel cum acesta este definit prin art.2 lit.”c” din Legea nr.554/2004.

Pe fondul cauzei, examinând probatoriul administrat, proba științifică cu expertiza judiciar contabilă efectuată, instanța constată că acțiunea de față nu este întemeiată.

Reclamanta, societate producătoare de încălțăminte, pretinde că obligația suplimentară la plată de lei (reprezentând lei impozit pe profit lei majorări de întârziere și lei penalități de întârziere) nu sunt datorate de ea, deoarece:

Suma de lei comision achitat de ea în perioada societăților care i-a intermediat relațiile comerciale cu parteneri ce i-au asigurat materia primă necesară, desfacerea pe piață și, în final, dezvoltarea sa la un număr de 130 muncitori – sumă la care a fost calculat impozitul suplimentar, are caracterul unei cheltuieli deductibile, în sensul disp.art.21 al.1 Cod fiscal.

În expertiza contabilă efectuată, expertul precizează însă, că sumele achitate de reclamantă cu titlu de comision, nu reprezintă cheltuieli în scopul realizării de venituri impozabile de către reclamantă – deoarece nu s-a probat de către reclamantă necesitatea acelor servicii de intermediere prin documente justificative ca: situații de lucrări, procese verbale de recepție, rapoarte de lucru, conform prev. Legii nr.571/2003 și ale art. 6 din O.G. nr.52/1997 privind regimul juridic al francizei.

În lipsa acestor dovezi, este dată situația prev. de art.21 al.4 din Legea nr.571/2003 care la lit.”m” situează cheltuieli de natura celor efectuate de reclamantă cu societățile externe, drept cheltuieli nedeductibile „cheltuieli cu serviciul de management, consultanță, asistență sau alte prestări servicii pentru care nu pot justifica necesitatea prestării în scopul activităților desfășurate pentru care nu sunt încheiate contracte”.

Cum aceleași precizări se regăsesc și la art.48 din H.G. nr.44/2004, iar în speță contractele de care se prevalează reclamanta (f.162-188 dosar), scot în evidență calitatea în contract a acesteia de „agent”, față de aceste societăți (denumite companii) și obligația reclamantei de a plăti un procent din totalul facturilor generate de contractele încheiate de acești intermediari, evident că în speță nu se poate vorbi de o vătămare a reclamantei printr-un act administrativ în sensul art.1 din Legea nr.554/2004.

De altfel, susținerile reclamantei în sensul necesității considerării ca deductibilă a sumei de lei – comision pretins achitat pentru obținerea de venit impozabil, sunt în discordanță cu cererea sa de intrare în faliment, pe motivul încetării plăților (a se vedea Încheierea nr. - f.80-81 dosar) - faptul dovedind că această sumă nu a fost necesară reclamantei pentru realizarea activității producătoare de venit, deci caracterul său este nedeductibil și impozabil.

Față de toate considerentele expuse, actele administrativ fiscale fiind emise conform prevederilor art.21 alin.4 Cod fiscal, situația față de care prev. art.1 din Legea nr.554/2004 nu sunt date;

Se va respinge ca nefondată acțiunea.

Pentru aceste motive,

În numele Legii

HOTĂRĂȘTE :

Respinge excepția inadmisibilității invocată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava.

Respinge ca nefondată acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta **SC „SRL – prin adm.**

, cu sediul în municipiul Suceava, str. a, nr. , bl. sc. , ap. , județul Suceava, însoțită de lichidator judiciar Cabinet de Insolvență Richard, cu sediul în aceeași localitate, str.

ap.1, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, str. județul Suceava.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică de la 8 noiembrie 2010.

Președinte,

Grefier,

Red.

Tehnored.

4 ex./

